

1: Stroomopwaarts... Stroomafwaarts...

Als iemand me ooit zou vragen welke avonturen de meeste indruk op me hebben gemaakt, zou ik moeilijk kunnen kiezen. Ik moet meteen denken aan de dag waarop ik de reuzenprins Leo Lawaai ontmoette, die me achterop zijn paard meenam naar zijn kasteel Brasberg. Ik ging er werken in de gezellige, warme keuken, waar Spatel Brander de opperkok is en waar Kubus

Moppermaat de oude kater bij het vuur ligt te slapen. Later vloog tovenaar Halo met zijn windwagen over het meertje heen en sloeg met een klap te pletter tegen het zwarte graniet van het kasteel. Vanaf dat moment veranderde mijn hele leven! Verschillende malen ging ik naar de geheimzinnige Onderlanden, waar ik draken en monsters ontmoette en vriendschap sloot met alle dieren uit de Monsterherberg: Fluistertje de wezel, Boehoe de vleermuis, Spark de durfdraak, Heros de haas en Waldo de Bosmuis. En natuurlijk ontmoette ik Ludo de Wolpertinger, die al gauw mijn allerbeste vriend zou worden.

Mijn spannendste avontuur? Ik weet het werkelijk niet – samen met Ludo heb ik al zo veel meegemaakt... Maar ik kan je wel vertellen wanneer ik me het gelukkigst voelde!

Nee, nee, dat was niet toen ik tot ridder van Klaverland werd geslagen en ook niet toen ik prins der Onderlanden werd. Ik was blij, voelde me vrij en gelukkig, toen ik samen met Ludo het kasteel van koningin Lorelei verliet en de grote rivier de Rijn stroomopwaarts volgde, op onze lange reis naar de besneeuwde Alpen! O, wat was dat een geweldige tijd! We hadden roofridder Roest IJzerveter vanuit de Onderlanden naar huis gebracht en nu waren Ludo en ik op weg naar het kleine huisje van Halo te tovenaar, hoog in de bergen.

Overall waar de Wolpertinger kwam, joeg hij de mensen de stuipen op het lijf. Hij toonde me zijn ware

Wolpertinger aard en had er duidelijk plezier in om iedereen angst aan te jagen. Het is waar dat iedereen bang is voor kleine Wolpertingers en Ludo wist van geen ophouden. Hoe harder de mensen gilden, hoe sneller ze voor hem op de vlucht gingen, hoe meer plezier hij had! O, mensen kunnen bang zijn voor muizen, ratten en spinnen, maar dat is niets vergeleken bij de paniek die uitbreekt wanneer zij een Wolpertinger zien.

In een stadje aan de oever van de Rijn liep ik door de hoofdstraat. Ik had honger en hoopte een bakker te vinden die me een stuk oud brood wilde geven of een slager die een stukje worst kon missen. Want ik kon niet, zoals Ludo de Wolpertinger, leven van distels en knollen die hij overal in de natuur vond. Wolpertinger eten alles. Zoals je wel zult weten, komen zij in het voorjaar vanuit de Onderlanden naar het land van Koning Klaver om paardenbloemen te eten. Ik zou buikpijn krijgen als ik een paardenbloem at!

Prinses Barbel had me eten en drinken meegegeven toen we op weg gingen, maar alles was snel...